

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Varga István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Ligeti György ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 23. napján kelt 35.P.24.389/2016/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. és 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Módosított keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét a jogelődje kiadásában megjelenő ... napilapban ... napján „...” címmel megjelent cikk címével, mellyel a céggel kapcsolatos végrehajtási eljárásokat abban a hamis színben tüntette fel, mintha személyénél mint magánszemélynél, vagy a cégnél jártak volna a végrehajtók. Továbbá a cikkben részben valótlan állítás, részben való tény hamis színben való feltüntetése az, hogy „panziójukban a NAV illetékese akár szállóvendég is lehetne, annyi végrehajtást indított már a szervezet a cégnél”, illetve, hogy a „NAV és jogelődje, az APEH ... Hátralékekezelési Osztálya 2010 óta már nyolc végrehajtást tartott a ...”. Valótlan állítás az, hogy a felperes és felesége „könnyedén elő tudtak volna rántani a földvásárlásaik ellenértékeként megjelölt 281 millió forintot”. Kérte az alperes marasztalását 1.000.000 forint és annak a ... napjától járó késedelmi kamatai megfizetésében.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a cégnyilvántartás adatai szerint a ... ellen 2010. és 2015. között nyolc végrehajtási eljárás volt folyamatban. A cikk nem azt állítja, hogy a felperesnél mint magánszemélynél jártak volna a végrehajtók, hanem a közvetlen tulajdonában álló gazdasági társaságnál. A 281 millió forinttal kapcsolatos állítás azt kívánja feltárni, hogy a felperes miből finanszírozza a földvásárlásokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül

fizessen meg az alperesnek 25.000 forint perköltséget, míg az állami adóhatóság külön felhívására 60.000 forint eljárási illetéket.

A felperes kereseti kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:45. § (2) bekezdésében és a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra figyelemmel bírálta el.

Rögzítette, hogy az alperes cégtörténettel bizonyította, hogy a felperes tulajdonában álló ... ellen 2010. és 2015. évek között nyolc végrehajtási eljárás volt folyamatban. Úgy ítélte meg, hogy bár a felperes mint magánszemély és a tagságával működő ... között egyenlőség nem tehető, azonban a közszereplőknek a magasabb tűrési kötelezettségük körében azt is el kell viselniük, ha adott esetben a tulajdonukban álló, vagy a korábbi ügyvezetésük alatt működő gazdasági társasággal kapcsolatos történéseket a közszereplő politikussal kapcsolatba hozzák.

A cikk címe után kiemelt szövegrészben feltüntetésre került, hogy a végrehajtások a gazdasági társaságnál folytak, ettől függetlenül önmagában egy cikk címe is lehet jogsértő, akkor is, ha az azt követő tájékoztatás megfelel a valóságnak.

Kifejtette, hogy egy végrehajtási eljárás megindítása nem feltétlenül eredményezi a végrehajtó helyszíni eljárását, de mindenképpen egy kötelezettség teljesítésének elmulasztását jelenti, amelynek kikényszerítésére megkezdődött az eljárás. A cégnyilvántartásba bejegyzett adatok, a végrehajtási eljárás megindítása sem jelenti feltétlenül, hogy a végrehajtó megjelenik a cég székhelyén, telephelyén, azt azonban bizonyítja, hogy az állami hatalommal való, a kötelezettség teljesítésének kikényszerítésére irányuló eljárás megindult. Ezért az írás címében megjelenő bizonyos fokú újságírói túlzás, mely szerint végrehajtók voltak ..., olyan objektív tényekkel alátámasztott állítás, amely megfelel a valóságnak, a való tényeknek hamis színben való feltüntetését nem valósítja meg.

Ugyancsak nem találta jogsértőnek a „NAV illetékese akár szállóvendég is lehetne, annyi végrehajtást indított már a szervezet a cégnél” közlést. A céggel szemben indult végrehajtási eljárás ténye megfelel a valóságnak, a közlésben megvalósuló újságírói túlzás kellő valóságallappal bír.

Tényszerűen valós közlés „a 2010 óta már nyolc végrehajtást tartott” kijelentés is, ezért az nem jogsértő.

A továbbiakban a cikk a 281 millió forintos földvásárlások ellenértékének fedezete körében fejtette ki álláspontját. A korábban folyamatban volt végrehajtásokra tekintettel nem nélkülöz minden alapot az a következtetés, miszerint az összeget „könnyen elő tudták volna rántani”. Az írás ténylegesen rögzíti azt, hogy az újságírói álláspont szerint a pénzösszeg előteremtését milyen tények nehezítik, illetve utalást tesz arra is, hogy adott esetben kölcsön felvételére is lehetőség van a vételár kifizetése érdekében, így a PK 12. számú állásfoglalás alapján a cikk teljes tartalmát vizsgálva a közlés nem jogsértő.

Tekintettel arra, hogy a fentiek szerint az alperesi jogelőd a felperes vonatkozásában valótlan tény nem állított, valós tényeket hamis színben nem tüntetett fel, a kereset elutasítására került sor. Nem tartotta szükségesnek az elsőfokú bíróság a felperes személyes meghallgatását és a végrehajtási iratok beszerzését miután nem látta jelentőségét annak, hogy mekkora összegű volt a tartozás, illetve milyen kényszerintézkedések foganatosítására került sor a végrehajtás során.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott figyelemmel a 32/2003.

(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében írtakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Fenntartotta azon perbeli álláspontját, mely szerint a „...” cím egyértelműen azt a látszatot sugallja az olvasóközönség számára, mintha nála, mint magánszemélynél jártak volna a végrehajtók. Az elsőfokú bíróság is kifejtette, hogy önmagában egy cikk címe is lehet jogsértő. A végrehajtási eljárás megindítása és annak feltüntetése a cégnyilvántartásban nem azonos azzal, hogy végrehajtók jártak volna nála, vagy a cégeinél, a való tény hamis színben történő feltüntetésére ezáltal került sor.

Ugyancsak a valós tény hamis színben feltüntetése az, hogy „Panziójukban ugyanakkor a NAV illetékese akár szállóvendég is lehetne annyi végrehajtást indított már a szervezet a cégnél”, valamint az is, hogy „A NAV és jogelődje az APEH ... Hátralékkezelési Osztálya 2010 óta már nyolc végrehajtást tartott a ...”.

Hangsúlyozta, hogy a végrehajtás és a végrehajtási jog bejegyzése a cégnyilvántartásba nem azonos fogalmak, ezért nem értett egyet az elsőfokú határozat azon érvelésével, miszerint megfelel a valóságnak az, hogy a tagságával működő gazdasági társaságnál végrehajtási eljárások indultak, miután egy kötelezettség teljesítésének az elmulasztása megtörtént.

Kiemelte továbbá, hogy személye mint magánszemély és a tagságával működő ... között egyenlőség nem tehető. Közszerplő politikusként is megilleti a személyiségvédelem, a közszerplői státusz csak szűkíti a személyiségi jog védelmét, de nem zárja ki az azzal kapcsolatos igényérvényesítés lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság által újságírói túlzásnak minősített kijelentések megalapozzák a jogvédelmet.

Mindemellett hivatkozott arra, hogy a cikk nem említi azt, hogy az egyébként bejegyzett végrehajtási jogok törlésre kerültek, a végrehajtási eljárások megszűntek.

Álláspontja szerint a földvásárlásokkal kapcsolatosan az alperes azt állítja, hogy a számla borsos, ezért nem helytálló az a védekezése, mely szerint az írás azt vizsgálta, hogy van-e anyagi háttérük a 281 millió forintos ellenérték megfizetésére, hanem azt állította, hogy ennyi pénzt „előrántottak”. A földvásárlásokról a cikkíró múlt időben beszélt, rögzítette, hogy mennyibe került a vásárlás, mellyel kapcsolatosan releváns adattal nem szolgált. Érthetetlennek tartotta az elsőfokú bíróság azon okfejtését, miszerint a korábban folyamatban volt végrehajtási eljárások okán nem tekinthető minden alapot nélkülöző következtetésnek a 281 millió forintos „könnyen elő tudtak volna rántani” állítás. A kettőnek ugyanis semmi köze nincs egymáshoz. Nem felel meg a valóságnak az, hogy házastársával ténylegesen 281 millió forintért 278 hektár állami földet vásároltak, erre bizonyítékot az alperes nem szolgáltatott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, a határozatának indokolásában kifejtett álláspont azonban pontosításra szorult.

A jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság ismertette, így arra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A fellebbezési érvelésre figyelemmel a másodfokú bíróság kiemeli azt, hogy abban az esetben, ha egy adott gazdasági társaságot egy adott személy önállóan, vagy közeli hozzátartozójával együtt

tulajdonol, avagy a cég az ügyvezetése alatt áll, a közvélemény gyakorta azonosítja a gazdasági társaságot magával a mögötte álló magánszeméllyel. Ezért nem helytálló az az álláspont, miszerint különbséget kell tenni közöttük, hogy a végrehajtás a felperesnél, mint magánszemélynél, vagy a tulajdonában álló gazdasági társaságnál indult-e meg. Tekintettel arra, hogy a cégnyilvántartási adatok egyértelműen alátámasztották azt, hogy a tárgybeli időszakban nyolc végrehajtási eljárás indult a felperes érdekeltségébe tartozó gazdasági társaságnál, a kifogásolt megfogalmazás kellő alappal bírt. Nincs jelentősége annak, hogy a végrehajtók ténylegesen kint jártak-e a helyszínen és milyen végrehajtási intézkedések foganatosítására került sor. Helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában, hogy az e körben megfogalmazottak újságírói túlzásként értékelendők, melyek nem nélkülözik a valóságálapot.

A kereset tárgyává tett cikkben írt, a 281 millió forinttal kapcsolatos közlés vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza azt, hogy a sérelmezett mondat a következőképpen szólt: „felperes neve és feleségének vagyona alapján aligha lehet olyan kasszárt találni náluk, ahonnan könnyedén elő tudtak volna rántani a földvásárlásaik ellenértékeként megjelölt 281 millió forintot”. A másodfokú bíróság megítélése szerint nem lehet vitatott az, hogy a tárgybeli cikk valóban azt kutatja, találgatja, hogy miből futott a felperesnek és feleségének az elmúlt év végén megvásárolt földterületekre. Az idézett mondatot helyesen akként kell értelmezni, hogy az abban írt ironikus közlés pontosan arra utal, miszerint megkérdőjelezhető az, hogy annak a személynek és házastársának, akiknek a cégével szemben öt éve folynak végrehajtási eljárások, van-e vagyona. A cikk tehát a földvásárlásról, annak anyagi háttéréről szól.

Nem képezte a kereseti kérelem tárgyát, hogy nem felel meg a valóságnak az, hogy a felperes házastársával 281 millió forintért 278 hektár állami földet vásárolt, így e körben az alperest bizonyítási kötelezettség sem terhelte. Az a tény pedig, hogy az egyébként bejegyzett végrehajtási jogok törlésre kerültek, a végrehajtási eljárások megszűntek, nem érinti annak valóságát, hogy a felperes gazdasági társaságával szemben nyolc végrehajtási eljárás indult és annak feltüntetése a cégnyilvántartásban megtörtént. Ennek tényéből alappal, jogsértés nélkül volt levonható az a vélemény, mely szerint a NAV illetékese akár szállóvendég is lehetne a cégnél.

A fenti indokolásbeli módosítással az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására a Pp. 253.§ (2) bekezdése szerint került sor.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint viseli a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illetéket, valamint az alperes másodfokú perköltségét. Az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költség megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. §-a alapján került sor. Az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, április 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő